

Papa Pius IX avertiza in 1871, intr-o scrisoare catre episcopul de Nevers, asupra pericolelor liberalismului teologic: “Nu imi este teama de Comuna din Paris – nu – ma tem in schimb de catolicismul liberal....Am spus-o de mai mult de patruzeci de ori, si o repet acum pentru tine, din dragostea pe care ti-o port. Adevarata pacoste a Frantei este Liberalismul Catolic, care isi propune sa uneasca doua principii la fel contradictorii, precum apa si focul”

Ceva mai tarziu, in 1903, Papa Pius X afirma ca principala datorie a unui papa este sa vegheze asupra puritatii si integritatii doctrinei catolice, modernismul - prin care reprezentantii Vaticanului intelegeau filozofia Iluminismului si regimul politic al Revolutiei Franceze - fiind principalul pericol. Pius X a tradus acest mesaj teologic si ideologic in fapte: a instituit un jurament anti-modern pentru preotii si profesorii catolici, i-a excomunicat pe disidenti, a publicat o encicla impotriva, samd.

Cuvintele lui Pius X despre modelul papal capata sensuri mai ample, daca avem in vedere detaliile alegerii sale. In anul de gratie 1903, prima preferinta a celor 62 de cardinali nu a fost Giuseppe Melchior Sarto, viitorul papa. Voturile s-au indreptat atunci covarsitor spre Cardinalul Mariano Rampolla del Tindaro, insa acesta a fost impiedicat sa accepte onoarea de a deveni Suveran Pontif. Franz Joseph, imparatul Austriei, detinea privilegiul vetoului si l-a exercitat impotriva lui Rampolla. Argumentele imparatului nu au fost facute publice, dar au devenit mai transparente ulterior, si au avut legatura cu o anumita orientare suspect de iluminista a lui Rampolla.

Ceea ce reiese limpede din aceste povesti este ca atat clerul cat si apropiatii Bisericii Catolice erau constienti in acele momente de existenta unui pericol real al subversiunii din interior a Scanului Papal. Dincolo de batalia ideologica manifesta, traditionalistii Vaticanului au depistat tendintele de infiltrare tot mai subtile ale adversarilor. Programul, de tipul “lungul mars prin institutii”, era unul gramscian “avant la lettre” si va avea de-a face, ulterior, inclusiv cu

Fumul Satanei in Altar

Scris de Ninel Ganea
Duminică, 28 Iulie 2013 22:19

(ne)condamnarea comunismului. Strategia dusmanilor Bisericii era/este a corupe dogmatic, ecleziologic si moral, in primul rand din interior, dupa cum au dovedit-o din plin si istoriile Bisericilor Ortodoxe din fostele state comuniste. E nevoie si de un Voltaire sau de un buldozer din cand in cand, insa utilitatea unui Papa (sau Patriarh) manipulabil cu greu poate fi supraapreciata. (In alta ordine de idei, de ce s-o fi retras Benedict XVI???)

Lovitura de gratie a survenit odata cu Conciliul Vatican II, cand calul troian al modernismului a fost introdus in inima Bisericii Catolice. Atat adversarii cat si sustinatorii "aggiornament"-ului pica de acord asupra semnificatiei momentului. "Peritus" Edward Schillebeeckx, unul dintre filozofii liberali participanti, isi dezvalua transant strategia folosita: "am folosit fraze echivoce in timpul Conciliului dar noi stim cum sa le folosim dupa". Cardinalul dominican Yves Congar, unul dintre teologii importanti prezenti la discutii, a remarcat fericit ca "Biserica a avut, in mod pasnic, propria sa Revolutie din Octombrie". Directia moderna era explicata in documente precum "Gaudium et Spes", despre care Cardinalul Ratzinger avea sa spuna ca este inspirat de ereticul evolutionst-marxist Teilhard de Chardin si reprezinta "o impacare oficiala cu noua era inauguarata in 1789". De altfel, si Cardinalul Suenens declara, cu incantare de asta data, cam acelasi lucru: "Vatican II reprezinta Revolutia Franceza a Bisericii".

Indiferent de controversele cardinalilor cu privire la ce revolutie au declansat, ceea ce reiese clar este mutatia radicala in directia secularismului, ecumenismului si comunismului infaptuita de agentii schimbarii din interior a catolicismului.

Transformarile doctrine si-au spus cuvantul in anii urmasori cand statisticile legate de numarul participantilor la Liturghie, botezuri, preoti, calugari, scoli religioase, etc., au inceput sa dea o imagine exacta a dezastrului. Asta desi pana atunci tendintele erau normale, daca nu chiar incurajatoare. "Am asteptat o noua unitate catolica si, in schimb, am fost expusi la disensiuni care, in cuvintele Papei Paul VI, par sa fi mers de la autocritica la autodistrugere. Am asteptat o noua fervoare, si multi au devenit descumpaniti si plictisiti", a rezumat situatia trist Cardinalul Joseph Ratzinger.

Fumul Satanei in Altar

Scris de Ninel Ganea

Duminică, 28 Iulie 2013 22:19

